

INTERVIEW

GUIDO VAN DER WERVE

NUMMER 13, EMOTIONAL POVERTY

'Ik vlieg de laatste jaren erg veel en realiseerde me dat je tegenwoordig in twaalf uur overal heen kunt vliegen. Daarom leek het me geestig en futiel om twaalf uur lang rond mijn eigen huis te rennen: je bent bijna thuis, maar gaat nooit naar binnen.

Guido van der Werve (1977) rent zich nog liever dood dan dat hij zou opgeven. In een van zijn laatste werken, *Nummer 14, Home*, zwemt hij 27 kilometer, fietst hij 1400 kilometer en loopt hij 300 kilometer hard. Van Chopins hart, dat in Warschau is begraven, naar het lichaam van de componist dat in Parijs ligt.

In *Nummer 13, Emotional Poverty in three effugium*, verwerkte Guido voor het eerst sport in zijn werk. 'Ik woonde in 2009 twee jaar in New York en was een beetje cynisch geworden over de kunstwereld. Mijn oude manier van werken maakte me niet meer enthousiast, en ik sliep ook steeds slechter. Sporten werd een manier om de storm in mijn hoofd te temperen.'

Wat startte als een emotionele crisis, eindigde in een indrukwekkend werk van drie delen. Het begon met *Effugio A*, een lezing over hardlopen voor de tentoonstelling Greater New York in MoMA PS1, waarbij Guido halverwege wegrent met een bos kamillebloemen in zijn hand, naar het graf van Rachmaninoff dat zo'n 55 km boven Manhattan ligt. Daarna volgde *Effugio B*, waarin hij als persoonlijke project de 6962 meter hoge Aconcagua in de Andes beklimt. En tot slot kwam *Effugio C, you're always only half a day away*, een film waarin hij 's avonds om elf uur uit de voordeur van zijn huis in Finland stapt en daar vervolgens twaalf uur onafgebroken omheen rent. 'Ik vlieg de laatste jaren erg veel en realiseerde me dat je

Inspirators van Guido:
Chopin, Alexander de
Grote, Roman Ziegner,
Leonard Cohen, the
Mountain Goats...

tegenwoordig in twaalf uur overal heen kunt vliegen. Daarom leek het me geestig en futiel om twaalf uur lang rond mijn eigen huis te rennen: je bent bijna thuis, maar gaat nooit naar binnen. Ik film altijd op plekken die me dierbaar zijn en had nu voor het eerst een huis, een oude school aan een meer, waar ik omheen kon rennen.'

Het sporten werkt inmiddels verslavend. 'Als ik 's ochtends niet goed wakker word of chaos in mijn hoofd heb, ga ik even twee uur rennen en kom ik haarscherp weer terug.' Guido vertelt redelijk klinisch over zijn fysieke reactie op het langdurige hardlopen in *Nummer 13*, over spieren die op een gegeven moment erg stijf

worden, voetzolen die na tien uur in brand leken te staan, de driehonderd calorieën die hij elk uur binnenkreeg met sporteten. Hij wil zijn persoonlijke gevoelens en ervaringen zo abstract mogelijk houden. 'Mijn meest geslaagde werken zijn de werken waarin de toeschouwer zich door de sfeer in het werk kan verplaatsen. Sfeer raakt aan een universele taal waardoor iemand zich ermee kan verbinden, zoals je ook geraakt kunt worden door een goede film of mooie muziek. In het beste geval wordt mijn werk deel van de toeschouwer en ben ik als kunstenaar totaal onbelangrijk.'

